

EUROWEEK

Stockport, UK

2. 10. – 9. 10. 2011

Euroweek 2011

STOCKPORT, UK

Aquinas College
Nangreave Road, Stockport
Cheshire SK2 6TH
telefon: 0161 483 3237
<http://www.aquinas.ac.uk/>

učitelé:

Jan Zítek

Pavel Kraus

studenti:

Barbora Blažková

Hedvika Tučková

Filip Beneš

Josef Hlad

Tereza Löffelmannová

Milan Ševčík

David Fiala

Lukáš Ryba

Školy zapojené do projektu

Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Polsko	VI Liceum Ogólnokształcące, Białymstok
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Hollého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Euroweek

setkání učitelů a studentů zemí EU

Historie projektu Euroweek

Počátky celého projektu sahají do roku 1992 – do roku podpisu Maastrichtské smlouvy. Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou. První setkání proběhlo v belgickém městě Kain, zatím poslední v roce 2009 v bulharském městě Stara Zagora.

Připojení rokycanského gymnázia k projektu

K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána v roce 2006 prostřednictvím našich slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě. Po bližším seznámení s obsahovou stránkou celé akce a následné úspěšné komunikaci s organizátory se nám podařilo k projektu přistoupit. Setkání se pravidelně zúčastňují dva učitelé a osm studentů ve věku 17-18 let.

Program

Letošní setkání se uskutečnilo v anglickém Stockportu v týdnu od 2. do 9. října 2011, hostitelskou školou byla tamní střední škola Aquinas College. Vzhledem k tomu, že v příštím roce se celý projekt uskuteční v našich Rokycanech, doprovod osmi studentů tvořili tři pedagogové, konkrétně Mgr. Daniel Kohout, PaedDr. Ing. Pavel Kraus a Mgr. Jan Zítek. Po oficiálním zahájení následovala celá řada studentských workshopů, jejichž základní myšlenkou bylo vzájemné představování jednotlivých zemí – prostřednictvím jejich národních tanců, jídel a podobně. Jeden celý den byl věnován též poznávání kulturních památek v oblasti jižního Walesu, konkrétně jsme navštívili hrad Conwy a lázeňské městečko Llandudno. Součástí týdenního programu byl též výlet do nedalekého Manchesteru včetně prohlídky útrob proslulého fotbalového stadionu Old Trafford.

Cíle

Hlavním cílem projektu bylo představení jednotlivých zemí Evropské unie v rámci společných aktivit. Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách. Projektu předcházela několikaměsíční příprava, kdy žáci nacvičovali dramatické vystoupení a připravovali materiály na jednotlivé workshopy.

Euroweek očima studentů

Hostitelská škola

Aquinas College nás upoutala už při našem nedělním příjezdu. Ačkoliv už byla tma a budovu školy jsme moc dobře neviděli, ohromil nás veliký modře-svítlící nápis s názvem školy nad vchodem. Během týdne jsme poznali, že celá škola je velmi moderní a skvěle zařízená. Plně vybavené speciální třídy pro každý předmět, velká kantýna, školní divadlo, sportovní hala a dokonce i kaple, to vše bylo součástí tohoto velkého školního komplexu.

Třetí den našeho pobytu jsme se účastnili běžných vyučovacích hodin s ostatními žáky, a měli tak možnost ještě hlouběji poznat vybavenost školy. Na Aquinas College chodí celkem 2000 studentů, takže o vyučovací předměty ani třídy nebyla nouze. Každé hodiny (která trvala s přestávkou hodinu a tři čtvrtě) se účastnili 2-4 studenti z programu Euroweek s ostatními studenty přímo ze školy. Výběr hodin probíhal formou loterie a to tak, že jsme se všichni shromáždili v prostorách školního divadla a každý student si z pytlíčku vytáhl kousek papíru, na kterém byl napsaný název

předmětu a číslo třídy. Předměty byly nejrůznější: od klasické fyziky či angličtiny, přes filosofii, divadlo nebo design až k „Business studies“ nebo například japonštině. V naší skupině takové extrémy nenastaly a vytáhli jsme si „klasické“ předměty jako třeba matematiku, chemii nebo psychologii. Já jsem si vylosovala předmět s názvem Computing, z čehož jsem hned na začátku dostala trochu strach.

Po chvíli hledání (Aquinas College je opravdu velká škola) jsem konečně našla správnou učebnu a když jsem vstoupila, moje obavy se ještě trochu zvětšily. Ve třídě byli pouze kluci a navíc jsem nikde neviděla ani jeden počítač, ačkoli název předmětu, Computing, by tomu napovídal. Se mnou do třídy vešly ještě tři dívky, které si Computing v loterii také vylosovaly, a byly

vystrašené stejně jako já. Po chvíli váhání jsme se všechny posadily a čekaly. Největší překvapení přišlo ve dvě hodiny, kdy měla vyučovací hodina začít. Chlapci se začali jeden po

druhém zvedat a postupně chodili ke dveřím, kde byla na stěně připevněná „krabička“, která vypadala podobně jako alarm. Chlapci buď na toto zařízení vytukali číselný kód nebo si nechali přístrojem oskenovat palec(!), čímž se poznalo, že jsou na hodině přítomni. Po tomto „zapsání do třídnice“ si opět všichni sedli a lehkým zatlačením na stůl před sebou nechali vysunout počítače, které byly až do té chvíle ukryté v deskách stolů. Po krátkém vzpomínání se jsme je následovaly i my a po příchodu učitele hodina programování skutečně začala. Učitel na nás ze začátku nebral moc velké ohledy a normálně vykládal ostatním učivo, které měli v plánu. Myslím ale, že když viděl naše zoufalé pohledy, bylo mu nás trochu líto. Nechal tedy žáky pracovat na jejich úkolu a snažil se nám alespoň trochu vysvětlit, o co se ostatní v hodině budou snažit. Protože jsme ani jedna o programování nevěděla nic, vysvětlování ze začátku moc nepomáhalo, ale na konci hodiny jsme už byly všechny schopné napsat program na hru „Kámen, nůžky, papír“ (člověk proti počítači), což jsme všechny považovaly za velký úspěch.

Celkově byla hodina hodně příjemná asi i díky učiteli, který byl celkem přátelský, a i přes moje počáteční obavy to byla nakonec zábava a každopádně velký zážitek.

Tereza Löffelmannová

Týmové prezentace

Již v brzkých ranních hodinách se naše delegace sešla v ohromných prostorách Aquinas College. V plánu dnešního dne nebylo nic jiného, než obávané prezentace zabývající se naším stravováním, svátky a školským systémem. Po několika útrpných minutách strávených hledáním učebny, kde se měly prezentace konat, jsme se dostali na místo určení a zpočátku nemohli uvěřit technickému vybavení. Bylo prostě úžasné!

V průběhu našeho obdivování jsme byli vyrušeni dalšími delegacemi, které se najednou začaly hrnout do dveří. Byly to rakouská, bulharská a dánská delegace. Z těchto skupin nás nejvíce překvapili Bulhaři, kteří byli oblečení do tradičních krojů. Přemýšlejíce a debatující o tom, jak naše prezentace bude v porovnání s ostatními příšerná, přiblížil se čas, kdy toto drama mělo začít. První prezentující skupinou se stala rakouská delegace. Jejich prezentace byla poměrně zajímavá a překvapující bylo zjištění, že se

jejich školský systém velice podobá našemu systému. Po zaslouženém potlesku přišla na řadu delegace z Bulharska. Jejich prezentace byla opravdu nevšední, prolínaly se v ní totiž prvky taneční a pěvecké, a dokonce byla pro nás přichystána i ochutnávka pečiva. Vše bylo zasazené do dramatického rámce, kdy turistka (studentka) procházela Bulharskem a potkávala různé osoby, jež jí vyprávěly o tradicích atd. Jedinou zápornou stránkou této velice dobré prezentace byla její zdlouhavost.

Další skupinou na řadě byla naše delegace. Po počáteční nervozitě jsme vyrazili vstříc projekčnímu plátnu a role prezentujících se v naší skupince ujali Filip, Hedvika a Pepa, zatímco my ostatní jsme jim dělali pozorovatele. Díky Filipovým nápadům, jako bylo třeba nucení cizinců vyslovovat česká slova byla naše prezentace velice dobře přijata.

Poslední prezentaci připravily Dánky. Ty se chopily tohoto úkolu poměrně s vervou a mohu říci, že i jejich prezentace (kterou tvořili několik minut před samotným vystoupením) dopadla velice dobře a byla rozhodně zajímavá.

Lukáš Ryba

Výlet do Manchesteru

Euroweek ve Stockportu měl, stejně jako každý rok, opravdu nabitý program. Jedním z našich cílů byl Manchester se všemi svými dominantami. V úterý 4. října vyrazely v 9 hodin od Aquinas College dva autobusy směrem do velkoměsta. Češi jeli společně s Rakušany, Bulhary a Dány, ve druhém jeli Estonci, Finové, Němci, Italové a Lotyšši. Oba autobusy absolvovaly to samé, jen v opačném pořadí. My jsme měli namířeno rovnou na Old Trafford, sídlo fotbalového klubu

Manchester United. Nejdříve jsme si prohlédli muzeum, kde se dalo najít cokoli z historie i současnosti klubu. Poté se nás ujal sympatický průvodce, který nás zavedl na dech beroucí místo, na tribunu. Už jen pocit, že se sem normální člověk nemá vůbec šanci dostat, byl úžasný. Bylo nám sděleno, že běžné místo se tu pronajímá za 700 liber ročně. VIP místa se dají sehnat až za 75 000 liber ročně. Permanentky se

dědí z otce na syna po celé generace. Další možností, jak se na zápas dostat, je být zaměstnancem nebo hostem nějaké bohaté firmy, které obvykle tyto permanentky vlastní. V rámci exkurze jsme si prohlédli například také šatny hráčů, místnost, kde odpočívají po zápase nebo jsme si mohli sednout na místa pro nehrající hráče. Musím říci, že to byla skutečně VIP místa. Konečná stanice naší prohlídky byl megastore, kde si mohl každý koupit cokoli týkajícího se Manchesteru United.

V poledne jsme odjeli do centra města, kde jsme poobědvali nějaké ty sendviče. Následně byl vyhlášen rozchod až do pozdního odpoledne. Několik malých skupinek se tedy rozuteklo po městě. My jsme měli namířeno do první kavárny, kde jsme si dali něco teplého do žaludku, protože byla opravdu vlezlá zima. Poté jsme se vydali obdivovat pamětihodnosti, v čemž nám pomáhala mapka města, později jsme se přidali k partě Bulharů, takže jsme si pobyt v centru zpříjemnili nenucenou konverzací v angličtině. Před městskou radnicí jsme narazili na protestující dav lidí, který se rozhodl kempovat přímo před okny radnice. Jeden z aktérů nám sdělil, že se tu všichni sešli kvůli nesouhlasu s všeobecnou krizí, která zachvátila nejen Evropu. Další naše kroky směřovaly do Chinatownu, který nás docela zklamal. Koncentrace asijského obyvatelstva byla sice značná, ale samotné město bylo docela malé a nijak krásné. Kolem 16. hodiny jsme se sešli se zbytkem výpravy na určeném místě, krátce povyprávěli o zážitcích z prohlídky města a poté nasedli do autobusu směr Stockport. Z klimbajících hlav bylo vidět, že všechny tento výlet docela zmohl. Avšak stálo to za to, protože kolik lidí může říct, že sedělo na tribuně Manchesteru United.

Josef Hlad

Výlet do Walesu

Ve čtvrtek ráno jsme se jako obvykle sešli ve škole. Venku už stály autobusy a po zbytečném čekání na bůhvíco jsme s malým zpožděním vyjeli směrem Wales. Cesta trvala docela dlouho, ale uteklo to díky jedné z Dánek, která si s námi chtěla ustavičně povídat. Když jsme se blížili k cíli, tak nám neunikl pohled na moře poblíž Liverpoolu. Zaujaly nás také cedule u silnic, které byly všechny napsané jak v angličtině, tak ve velštině. Poté jsme se dozvěděli, že je na to dokonce zákon, a tak nás cedule s podivným jazykem provázely celý den.

Zanedlouho už jsme stavěli v městečku Conwy, obklopeném hradbami. Chloubou města je také hrad postavený ve stejném stylu jako okolní hradby. Naši skupinu čekala nejprve procházka po

hradbách, které vedou kolem celého města. Sotva jsme vyšli po točitém schodišti nahoru, tak nás přivítal tak silný vítr, že jsme byli rádi za zábradlí, které nás chránilo všude, kam jsme se podívali. Zatímco druhá polovina naší skupiny si šla prohlédnout hrad, my jsme měli v plánu obejít celé město po hradbách. Každý se mnohokrát fotil, dělaly se všemožné „profilovky“ na Facebook, a tak nás neustále popoháněla bulharská učitelka, která měla celou skupinu uzavírat. Když jsme došli k jedné z věží v rohu města, udělali jsme si společnou fotku i s učitelem a následovalo focení na zábradlí. Bulharce už došla trpělivost a šla dopředu za ostatními. Celé město jsme obešli asi za hodinu a poté byla v plánu prohlídka hradu. Cestou k němu nás zaujala klasická anglická červená telefonní budka, ve které jsme se museli za každou cenu vyfotit. A tak už nám zbytek skupiny utekl někam hodně daleko dopředu. Později jsme se dozvěděli, že jsme cestou na hrad procházeli okolo nejmenšího domu v Británii, ale jelikož byl schovaný v postranní uličce a nikdo nám o něm nic neřekl, tak jsme ho neviděli. Možná to byla cena za to, že jsme se tak pozdili za všemi ostatními.

Došli jsme ke hradu a tam jsme měli možnost projít si malý krámk se suvenýry. Zanedlouho už jsme šli na hrad. Vyšli jsme nahoru a protože začalo trochu poprchávat, tak jsme byli rádi, že jsme se mohli schovat do jedné z věží. Jakmile přestalo pršet, vyšli jsme na věž, odkud jsme si mohli prohlédnout celé město. Zase spousta fotek. Věží bylo na hradě asi šest, takže bylo co dělat. Poté co jsme prošli celý hrad, zbýval ještě čas, a tak jsme se šli najíst do města. Našli jsme malý obchůdek, kde dělali kebab a spoustu druhů hamburgerů. Všichni jsme si dali „čtvrťlibrák“, neboli quarter pounder v originále. Hamburger za sedmdesát korun, ale na ceny už jsme si za těch pár dní pobytu v Anglii zvykli. Dojedly jsme a došli zpátky na parkoviště, kde byl sraz.

Druhým cílem bylo město Llandudno, které leží přímo u pobřeží Irského moře. V tomto městě jsme měli asi hodinu a půl rozchod. Někdo šel do obchodů, někdo procházel město. Já s kluky od nás jsme se šli podívat na pláž. Byl tam hrozně silný vítr, takže nám byla zima, moře bylo navíc špinavé a tmavé. Úplný opak toho, na co jsme zvyklí z letních dovolených na jihu Evropy.

Vyfotili jsme se párkrát u moře a šli jsme zpátky do města najít nějaký obchod, kde bychom mohli koupit něco jako suvenýr. Nechtěli jsme žádné tradiční suvenýry, ale spíš nějaké potraviny, které u nás nekoupíme. Po delším hledání jsme našli obchodní dům Asda, velký asi jako Tesco. Koupili jsme čaj, nějaké čokolády, bonbony. A pak už byl čas jít zpátky k autobusu. Čekala nás zpáteční cesta ke škole. Skoro všichni pospávali a já jsem taky nevydržel a usnul jsem. Výlet do Walesu se rozhodně povedl.

David Fiala

Hostitelské rodiny

Život v rodinách během Euroweeeku je těžké nějak globálně zhodnotit, protože každý z účastníků žil jinde a byl jinak spokojen. Přitom právě spokojenost s domovem, který jsme pro tento týden měli, podle mě nejvíce ovlivnila náš výsledný dojem z celého pobytu.

Podle toho, co jsme si tak během společného programu s ostatními o našich rodinách řekli, jsem si rozhodně neměla na co stěžovat. Nebydlela jsem hodinu a půl cesty od školy a nemusela jsem strávit neděli v kostele jako někteří ☺. Moje hostitelka Charlie se mi celý týden věnovala, snažila se, abych jí rozuměla a abych se ani chvilku nenudila. Což jsem se tedy rozhodně nenudila!

Pár minut po našem pozdním nedělním příjezdu k hostitelské škole si nás začaly rodiny postupně vyzvedávat. Charlie Jackson se svou mamkou Jackie si pro mě přijely mezi prvními, ale nakonec jsme odjížděly poslední, protože jsme ještě čekaly na příjezd polské výpravy, jejíž jedna členka byla také svěřena do péče rodiny Jacksonů. Už bylo pozdě a po cestě jsme byly obě unavené, takže jakmile jsme dorazily domů, Charlie nám jen představila zbytek rodiny a ukázala dům. Spaly jsme každá v jednom pokoji jejich dvou sester, dvojčat Lizzie a Tory.

Druhý den po školním programu nás vyzvedla Jackie, protože Charlie byla zrovna v autoškolě. Sešly jsme se s ní tedy až doma a vyrazily společně s několika dalšími rodinami, které také hostily polské studentky, na bowling a na večeři do Nando's. To je prý oblíbená restaurace většiny teenagerů v Anglii. Moje už také. Úterní odpoledne a večer jsme společně s Davidem a kamarádkami našich hostitelek strávili v Manchesteru – v nákupním centru, na Manchester Wheel a v nedalekém baru, podobně jako následující den v zase jiném nákupním centru. Nejsilnějším zážitkem toho večera byla asi nejen pro mě návštěva obřího obchodu s neobvyklými sladkostmi, jako třeba marshmallow pasta, kterou si můžete namazat na toust – a je to vážně výborné.

Další dva večery byly v naprosto rozdílném duchu, ale neméně skvělé. Charlie 'u nás' doma pořádala malou sešlost pro své kamarádky a jejich zahraniční studenty, takže se v jedné místnosti nakonec sešli zástupci České republiky, Polska, Španělska, Lucemburska, Anglie a vlastně i Irska, odkud je jedna současná studentka hostitelské školy. Samotnou mě překvapilo, jak dobře jsme si navzájem rozuměli, a dokonce doufám, že jsem si mezi nimi našla i pár dobrých přátel, se kterými jsme si slíbili, že se zase někdy navštívíme.

V sobotu se už většina účastníků z ostatních zemí vydávala na cestu domů, ale my měli let naplánovaný až na nedělní odpoledne, takže jsme se svými rodinami mohli podnikat celodenní výlety. Někdo jel do Liverpoolu, někdo na stadion Manchester City zkompletovat svoji sbírku návštěv místních fotbalových stadionů, jiní zas vyrazili na pořádné nákupy. Polská výprava už

odjížděla v pátek v noci, takže jsem už sama s Charlie po vydatném dopoledním spánku vyrazila na už poslední výlet do Manchesteru. Johnny English v kině, nejlepší zmrzlina, procházka po China Town a večere v japonské restauraci, na kterou se k nám už připojil zbytek rodiny, to bylo to nejlepší rozloučení s tímto týdnem, jaké jsem mohla mít. Pak už jen troška nedělního stresu v zácpě po cestě na letiště (táta Dave slíbil, že kvůli tomu v pondělí někdo na radnici ztratí svoje zaměstnání) a definitivně jsem se rozloučila s dvojčaty, Jackie, Davem a Charlie Jacksonovými, ale také s jejich kokřicí Willow, se kterou jsem si rozuměla nejlépe z celé rodiny. Uvědomuji si, že jsem měla 'šťěstí na rodinu' a tenhle týden se tím pro mě stal nezapomenutelným.

Barbora Blažková

Euroweek – Bufet

Druhý den našeho pobytu v Anglii byl na programu mezinárodní bufet, chvíle, na kterou se naše mlsné jazýčky, především ty pánů učitelů, těšily už dávno před odletem. Přípravy probíhaly ve velkém už před naší cestou, plánování, kterou českou specialitku nevynechat, a dohadování o původu té a oné pochoutky nebralo konce. Proto nebylo překvapením, když jsme se ráno sešli a začali tak nějak kontrolovat jeden druhého, jestli máme všechno to, co bylo na seznamu. Ubrus, tácky, příbory, párátka, české vlaječky a samozřejmě ryze české pochutiny. Máme všechno, jde se na věc!

Umístění stolu s českou vlaječkou u dveří do atria Aquinas College se postupem času ukázalo jako výhodná pozice. Nalevo od nás základna slovenských bratrů, před námi Dánové, přesněji Dánky, a napravo tuším španělské kulinářské umění. Tak nějak vybalujeme, naléváme první panáky kofoly, kterými si slavnostně připijíme, a najednou zjišťujeme, že nemáme nůž. Jdeme za pořadateli, za konkurenčními stoly, vysíláme odhodlané učitele to vše kvůli noži. Až se zčista jasna objevuje! Krájíme, porcujeme, trháme a lámeme. Tatranky, škvarkové placky, lázeňské

oplatky, bramboráčky, utopence, chleba ... to nejlepší z našich luhů a hájů. A také to nejarošatičtější – SYREČKY! Pečlivě je schováme to plastové pokladnice. Jen pro labužníky!

Zatímco probíhají přípravy na našem stole, vydáváme se s Davidem omrknout terén. První kolo ochutnávek začíná. Vynecháváme Slováky, o nichž si myslíme, že nám nemají co nabídnout, a jdeme rovnou k Dánkám, kde ochutnáváme kromě čokolád a bonbónů také černé lékořicové „něco“, které nám dokonale zkazí chuť. Nechápnutý pohled na kolečka rozkrájených hot dogů, které zahlcují téměř polovinu jejich stolu, a pokračujeme dál. Bulhaři nás překvapují skvělými salámy a slaninou, to samé Španělé, u Lotyšů překvapí, někoho potěší, klasické „olejovky“. Procházíme celý bufet a se zděšením zjišťujeme, že jsme jedna ze dvou delegací nabízející pití. To přináší velké množství ochutnávačů k našemu stolu. Ke kelímku Kofoly dostávají záplavu informací o její historii a s úsměvem na tváři většina oznamuje, že je lepší než Coca Cola. „It's

like Coca Cola but a bit better!“ začíná Pepa svůj výklad. Orion čokolády mizí, hořické trubičky, hlavně ty s čokoládovou polevou, taky. Čeho je stále dostatek, jsou jednohubky z utopenců a olomoucké tvarůžky. Nedá se nic dělat, druhé kolo ochutnávek volá, a tak necháváme ostatní u stolu samotné. Zakotvíme hned u našich východních sousedů a ochutnáváme trdelník (škoda, že byl kupovaný a studený, a proto ne tak dobrý), korbáčiky, nápoj Vienna, horalky. Tak hezky se tu o nás starají, že se nám zpátky k našemu stanovišti vůbec nechce.

Bereme poslední Tofffee z rakouského stolu, do kapsy schováváme Mozartovy koule a děláme radikální rozhodnutí. Jdeme udat syrečky! Kdo chce pít, musí si vzít syreček nebo utopence. Jak utopenci mizí, je o ně větší a větší zájem. Syrečky zatím zaostávají. Ke stolu přichází Slováci s vědomím, co pojem syrečky znamená. Nakonec ochutnávají a přidávají se další, učitelé z Aquinas i z jiných delegací a další a další lidé, které jsme do té doby neviděli a poté už taky ne. Nakonec se plastová krabička vyprazdňuje.

Jsme bez pití, bez čokolády, bez Kolonád, naopak bramboráčky, škvarkové placky balíme na horší časy. Dojídáme poslední chuťovky, dojídáme slovenský trdelník a sklízíme. We are full!

Filip Beneš

Dramatické vystoupení

V pátek byla na programu vystoupení všech zemí. Každá delegace měla vícero možností - buď zkorigovat své pohyby tak, aby to vypadalo jako když tančí, nebo se pořádně zapotit a vymyslet scénku, anebo pobavit publikum hudebním vystoupením.

Většina zemí volila tanec. Proti gustu ani langustu, ale když jsme byli nuceni dívat se na dvanáct tanečních pětiminutovek, z nichž některé trvaly minut deset, už nás to moc nebralo. O to více jsme se těšili na nějakou delegaci, která se odváží zazpívat nebo tak něco. Prvního hudebního vystoupení jsme se dočkali od dvou mladíků neznámé národnosti. Klavírista utekl sotva se

uklonil, ale bubeník byl natolik vášnivý, že při svém dlouhém sólu dokonce zahodil paličku a chvíli neměl jak hrát. Potlesk byl ale bouřlivý. Smích nás neopouštěl ani ve chvíli, kdy jsme se v zákulisí připravovali na svůj výstup. A přišla naše chvíle. Několik málo okamžiků jsme po jevišti zmateně pobíhali a aranžovali kulisy, křičeli na sebe a vyhrožovali si zabitím, ale pak se setmělo a drama začalo...

Děj naší scénky byl nevalný - Bůh tvoří Českou republiku a krom syrečků a piva dává Čechům i Petru Kvítovou a lásku ke sportu. Vědom si toho, že alkohol plus fandění se rovná rozbitým brýlím, přidává kontaktní čočky. Vzhledem k tomu, že předchozí rovnice byla vyjádřena hezkou českou rvačkou, obecenstvo se alespoň zasmálo. A když dva opilí fanoušci s kontaktními čočkami začali tančit polku,

sál tleskal do rytmu a my měli hřejivý pocit u srdce, že jsme také zatančili, a dokonce ve špinavých montérkách, což se mezi národními kostýmy vymykalo.

Hedvika Tučková

Rozlučková párty

Závěrečný večírek se konal v pátek ve školním divadle, což byl poměrně velký sál s výsuvným hledištěm (pro potřeby této akce bylo zasunuto, díky čemuž byl dostatek místa i pro občerstvení). Pátek byl pro většinu delegací také předposledním dnem stráveným v Anglii, protože většina v sobotu odlétala. Některé delegace (včetně nás) odlétali až v neděli a Lotyšci naopak odcházeli již během této párty, protože museli stihnout vlak.

Jako občerstvení nám hostitelská škola Aquinas College přichystala dlouhý stůl plný sendvičů a dalších drobností. Neměli jsme přijít úplně hladoví, ale podle množství jídla, které bylo na stolech, mi přišlo, že počítali s obří skupinou hladových studentů, a tak na konci zůstala na stolech více než polovina všech lahůdek.

Mohli jsme tančit na různé songy, zpočátku pouštěli starší, ale všem dobře známé, jako je například Macarena, kde se ukázalo, že slavný tanec znají úplně všude, poté již nastoupily skladby novější. Největšího úspěchu jsme dosáhli, když jsme v zadní části parketu z nudy začali zkoušet jak by seděl úvod k našemu předtančení na maturitní ples na hranou hudbu. Nejenže jsme zjistili, že se dá použít snad na úplně každý song, ale také za námi lidé z nejrůznějších států chodili, abychom je ten zvláštní tanec naučili. Po chvíli jsme tak vzadu utvořili slušný hlouček, kde se nás všichni více či méně úspěšně pokoušeli napodobit.

Konec byl pak ve znamení posledních výměn kontaktů a loučení. Všude bylo možné vidět všechny, jak se objímají tak pevně, jak to jen bylo možné, aby alespoň na dalších pár okamžiků udrželi své nově nabyté kamarády u sebe.

Milan Ševčík